

IRENE ADLER

SHERLOCK LUPIN & ÉN

UTOLSÓ FELVONÁS AZ OPERÁBAN

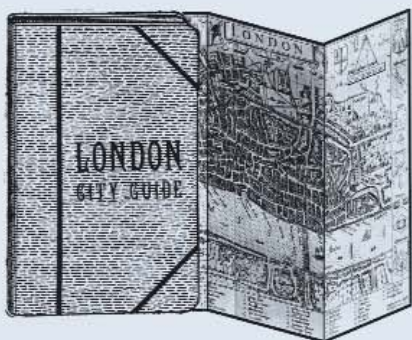
LONDON

1870

Hetedik fejezet

ÁLMOK ÉS MEGLEPETÉSEK

Kifulladásra értem vissza ebédre a szállodába. Pár percet késtem is, de apám észre sem vette. Belemerültem az újságot olvasásba. Úgy üdvözölt, mint egy távoli rokont, meg sem kérdezte, hol voltam, kivel találkoztam.

A fejünk fölött pompás csillárok függtek, amelyeket nappalra sem oltottak el.

Többször is megpróbáltam szóba elegyedni a papával, de ő mindenre csak kurtán, sietősen válaszolt. Sült húst rendelt párolt zöldséggel, némán evett, de hamarosan az asztalra ejtette a szalvétáját, és mogorván odaszólt a pincérnek, hogy vigye el a tányért. A húshoz szinte hozzá sem nyúlt.

– Hallgass ide – kezdte nagy sóhajjal.

Már sejtettem, mit akar mondani. Szükszavú volt:

– Anyád nem válaszol a táviratokra.

– Aggódsz? – kérdeztem, bár tudtam, hogy butaságot beszélek. Nyilvánvalóan aggódott. Mindannyian aggódtunk. Az újságok címdoldalát a Párizsból és a háborús frontról érkező hírek töltötték meg, még a helyi tudósításokat is háttérbe szorították.

– Mit akarsz tenni?

– Elmegyek érte – felelte a papa.

Tudtam, hogy hosszas vívódás előzte meg ezt az elhatározást. Nem a farsztó utazás aggasztotta, hanem az, hogy mit fog szólni a mama.

– És aztán együtt jöttök vissza? – kérdeztem vékony hangon.

– Hát persze – felelte, de kerülte a tekintetemet. Az étterem párás ablakain túl nézett valamit vagy valakit.

Aztán aggodalmasan csóválta a fejét, és elővett a zakózsebéből egy piros könyvecskét, amelynek kemény borítója és szövet könyvjelzője volt. A kezembe nyomta, közben mosolyt erőltetett az arcára.

Apró, elegáns útikalauz volt, a főbb londoni nevezetességekről készült, fekete-fehér képekkel.

A könyvjelzőnél kinyitva láttam, hogy a papa bejelölt egy-két dolgot a lap szélén.

– Ezeket a helyeket kellene meglátogatnod, amíg itt vagy – mondta.

Csak ekkor nézett rám. Karikás volt a szemcme, nyilván átvirrasztotta az éjszakát.

– Jaj, papa... – dűnnyögtem.

– Megígéred, hogy rendesen viselkedsz Nelson úrral? Már a pusztá gondolatától, hogy egyedül hagylak egy ismeretlen városban...

– Papa! – vágtam a szavába, és megsimogattam a kezét. Éreztem, hogy megfeszülnek az izmai, mert ez a talpig becsületes üzletember nem volt hozzászokva a kedveskedéshez, a cirógatáshoz. – Nem vagyok egyedül.

– Már elmagyaráztam Horatióknak, hogy...

Ott tartottam a kezemet a kezén, mintha ő lenne a gyerek, és én a szülő.

– Nagyon jól megleszünk Nelson úrral. Komolyan. Ne aggódj miattam!

A papa bólintott, és elfordította a tekintetét. Aztán kivonta a kezét a szorításomból, és a szalvétá alá rejtette.

Edgar Allan Poe elbeszéléscéljével szemben a londoni útikönyv meglehetősen unalmas olvasmányának bizonyult. Erről még aznap délután meggyőződhettem, amikor addig lapozgattam az ágyamon fekve, míg észrevétlenül álomba nem merültem. És álmodtam is, jól emlékszem rá, mert álomban összekeveredett két dolog: az, amit a londoni Towerről és az ott fogva tartott rabokról olvastam, illetve az operaelőadás, amelyet előző este láttam. Álomban megint csak Merridew művésznő jelent meg fehér ruhában, akár egy angyal, és rémülten rohant felfelé egy ingatag falépcsőn. Én valamiképpen tudtam, hogy ez a Tower lépcsője, noha a valóságban soha nem jártam ott. Nyugtalanul forgolódva követtem a rohanó énekesnőt, képtelen voltam felébredni. Ophelia végül elért a lépcső tetején lévő ajtóig, és dörömbölni kezdett rajta, előbb halkabban, majd mind hangosabban.

Bumm.

Bumm!

BUMM!

De az ajtó nem nyílt ki, ő pedig folyton hátranézett, mintha attól félne, hogy utoléri. Aztán meglátta az üldözőjét. Megfordult, meglátott valakit, és rémülten sikoltott fel.

Ekkor végre felébredtem. Én magam sikoltottam. Teljesen belegabalyodtam a takaróba, amelyre ruhástól heveredtem le. Hány óra lehet? Három? Négy?

Zavartan csipkedtem az arcomat.

Bumm! Bumm!

Már megint ezt a hangot hallottam, még hozzá elég közelről.

Odszaladtam az ajtóhoz és kinyitottam.

– Te vagy az, Sherlock? – kérdeztem csodálkozva, amikor felismertem a lépcsőpihenőn álldogáló alakot.

– Jól hallottam, hogy kiabáltál? – kérdezett vissza.

– Csak rosszat álmodtam – feleltem kurtán.

Nyugtalan fényt láttam a szemében, mintha valami fontosat akarna mondani, és rám tört a kíváncsiság: azonnal tudni akartam, miről van szó.

No igen. Egyáltalán mit keres itt? És hogyan találta meg a szobámat? Akkoriban még nem törődtem bele, hogy ha Sherlock Holmes úrral van dolgunk, nem érdemes kérdésekre vesztegetni az időt.

Egyszerre rádöbentem, hogy megbocsáthatatlanul rendetlen a külsőm. Ösztönös mozdulatokkal igyekeztem rendbe hozni a hajamat és lesimítani a szoknyámat. Sherlock ennél többre nem is hagyott időt.

– Beengedsz? – kérdezte, meglehetősen merészen.

De az az igazság, hogy semmiféle hátsó szándék nem rejtett a

kérése mögött. Bármilyen hihetetlennek tűnik is manapság, amikor ezt a visszaemlékezést papírra vetem, bizton állíthatom, hogy abban a pillanatban Sherlock Holmesnak semmi más nem járt a fejében, csak az, hogy meg kell osztania velem egy felkavaró hírt.

Így hát beengedtem, amivel persze megszegtem – méghozzá nem csekély élvezettel – az illendőség valamennyi, nehezen elsajátított szabályát.

– Mi történt? – kérdeztem, hátamat az ajtónak vetve.

Sherlock megállt pár lépésre a ruhásszekrénytől, és tett egy fél fordulatot. Már jól ismertem ezt a szokását: így alaposabban körülnézhetett, és elemezhetette mindazokat a részleteket, amelyek feltűntek neki. Ezután az orrom elé dugta az egyik londoni esti lap, az Evening Mail friss, még nyomdafestéktől nedves példányát.

– El sem tudod képzelni – felelte iménti kérdésemre szokotlanul komoly hangon. Ez rögtön aggodalmat ébresztett bennem.

Mialatt én elvettem az újságot, és olvasni kezdtem a címdalt, ő leült az ágy szélére, és végigpásztázta a tekintetével a szobát. Így talált rá a londoni útikönyvre, melynek láttán gúnyos vigyor jelent meg az arcán.

– Remek kiadvány... ha arra vagy kíváncsi, milyen unalmas dolgokat *nem* érdemes megnézni Londonban – jegyezte meg.

Én eközben lázasan olvastam tovább az Evening Mail címeit, hátha találok valamit, ami felkelti a figyelmemet. Csaknem a teljes címdalt a francia–porosz háború hírei töltötték be, de biztos voltam benne, hogy Sherlock nem emiatt nyomta a kezembe az újságot.

– Nem értem... – motyogtam, és felnéztem.

Sherlock időközben kinyitotta az útikönyvet, és azt olvasgatta. Rám se nézett, úgy mutatott rá a lap bal alsó sarkában egy cikkre.

Egy pillanat alatt átfutottam.

Alfredo Santit, a híres zeneszerző, Giuseppe Barzini magántitkárát holtan találták szállodai szobájában. Gyilkosság áldozata lett.

Tátott szájjal meredtem Sherlockra.

– Mikor történt?

– Az elmúlt éjjel, a Hotel Albionban, az Aldergate Streeten.

Eszembe jutott a két fiatalember, akikre a mellettem álló hölgy hívta fel a figyelmemet előző este az operaház előcsarnokában. Az egyikük éppen Alfredo Santi volt. Egy olyan gyilkosság áldozata, amely a címlapokra került!

Végigfutott a hátamon a hideg.

De egyvalamit még mindig nem értettem. A hír kétségkívül figyelemre méltó volt, de nem adott magyarázatot Sherlock gondterhelt arckifejezésére. Hiszen ő többnyire csupán megfejtésre váró rejtvényt látott a bűnügyekben.

– És hogyan történt? – faggattam tovább, mert ekkor már kezdtem sejteni valamit.

Sherlock sietősen lapozgatta a piros kötésű útikönyvet.

– Olvasd el a cikk végét – vetette oda.

A tudósító szerint a bűnöst elfogták. Egy francia akrobata az illető, a neve...

Théophraste Lupin!

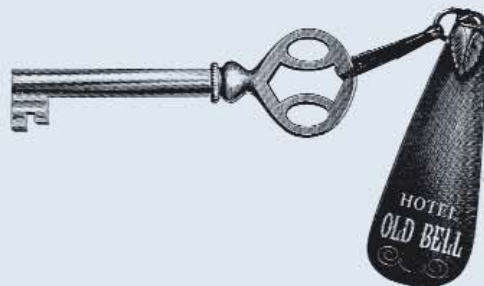
Elállt a lélegzetem.

Lchunytam a szemem, nagyot nyeltem, aztán megint az újságra pillantottam. Az apró fekete betűk nem tűntek el, és továbbra is azt a bizonyos nevet adták ki.

Théophraste Lupin. Barátom, Arsène apja.

Nyolcadik fejezet

A SÖTÉT IGAZSÁG

Sherlockkal egy szót sem szóltunk, csak összenéztünk, és máris az ajtóhoz ugrottunk. Gyorsan felkaptam a kabátomat, és lerohantunk a Claridge's lépcsőjén.

– Lupin apja nem lehet gyilkos! – kiáltottam, miközben nyaktörő iramban száguldottunk le a vörös bársonnyal bevont lépcsőn.

– Tudom – felelte Sherlock. – Théophraste úr nem egy szent, de biztosan nem is gyilkos.

Sherlock úgy jelentette ki ezt, mintha nyilvánvaló, kétségbevonhatatlan megállapításról volna szó, amelyhez fölösleges is bármit hozzáfűzni. Ez a fontoskodó hanghordozás általában eléggé idegesített, de ezúttal kivételesen nagyon is megnyugtónak találtam.

Amint leértünk a márványtól és aranytól csillogó hallba, összeresztentem. Nem mehetek el így, anélkül, hogy szólnék a papának vagy Nelson úrnak. Tényleg, a papa... Már elutazott Párizsba, vagy csak másnap indul útnak? Nem tudtam. A délutáni alvás teljesen összezavart.

Sherlock mintha kitalálta volna, miért habozok, és a szálloda hátsó részébe vezető folyosóra mutatott, ahol pincérek jöttek-mentek.

– Arra menjünk! – javasolta, és kézen fogott. – Így nem lát meg minket senki.

Az ajkamat harapdáltam. Nem volt inyemre a gondolat, hogy így meglógljak, és egy pillanatra meg is torpantam. De aztán újra megjelent előttem – mintha csak pusztító villám fényénél látnám – Théophraste Lupin neve az újság címlapján. Engem is megrázott a letartóztatásáról szóló hír, és azon töprengtem, vajon hogy érezheti magát e pillanatban a fia, Arsène. Ez a gondolat pedig azonnal elsöpört minden kétséget: a barátunknak szüksége van ránk, semmi más nem számít.

– Menjünk! – mondtam, és már futásnak is eredtem a személyzeti folyosón.

Sherlock mosolyogva csatlakozott hozzám. – Azért túlságosan jó kislány nem lett belőled – jegyezte meg, miután kiértünk a Claridge's mögötti sikátorba.

Nyálkás pocsolóákat és szeméthalmokat kerülgetve jutottunk ki a főútra. Ám amint kiértünk a kocsiktól hemzseggő Brook Streetre, valaki megszólított:

– Adler kisasszony?!

Összeresztentem. Nelson urat pillantottam meg a Claridge's bejáratának támaszkodva, mintha egészen addig a hotel por-tásával társalgott volna.

Sherlock fürgén hátraugrott, és a sikátor téglafalához lapult. Arcán rosszalló grimasz jelent meg. Horatio hosszú lépteivel máris ott termett mellettem, kabátja szárnyai csak úgy csapkodtak a nagy sietségtől.

– Mit keres itt, Irene kisasszony? Talán el akart menni anélkül, hogy szólt volna nekem? – kérdezte Horatio, és a szemembe fúrta a tekintetét.

Én igyekeztem másfelé nézni, és a kezemet széttárva, ügyetlenül mentegelőztem:

– Nelson úr, bocsásson meg, nagyon sajnálom, de...

– Emlékeztetem, hogy miután az édesapja elutazott, én felelek a testi épségéért. Azt pedig talán mondanom sem kell, hogy sikátorokban lopakodni tolvaj módjára nem éppen úri kisasszonyhoz illő viselkedés – folytatta szigorúan a főkomornyik.

– Én szólni akartam, higgye el, nem én tehetek róla! Csak éppen... – tiltakoztam zavarodottan.

– Ez a legrosszabbkor jött – dühöngte a hátam mögött Sherlock.

– Ha nem maga tehet róla, akkor kinek az ötlete volt ez a kis kaland? – érdeklődött Nelson úr, és a tekintetével pásztázni kezdte a mögöttem húzódozó sikátort.

Megpróbáltam úgy állni, hogy eltakarjam Sherlockot, de tudtam, hogy ezzel csak pár pillanatra késleltethetem azt, ami elkerülhetetlen. Inkább úgy döntöttem, hogy megmondom az igazat.

– Lupin miatt történt – vallottam be. – Kutyaszorítóba került, és szüksége van a barátaira!

Nelson úr mindent elkövetett, hogy elhitesse velem, nem emlékszik semmiféle Lupinre, de a szemében felvillanó fény elárulta. Sőt, némi felindultság is megjelent az arcán, mintha valami okból érzékenyen érintette volna mindaz, amit elmondtam. Eltűnődtem, vajon nem titokzatos múltjának valamelyik eseménye jutott-e eszébe. Hamarosan választ is kaptam a kérdésekre.

– És magának nincs semmi hozzáfűznivalója? – kérdezte Nelson úr, aki időközben közelebb ment a sikátorhoz, és így szemtől szemben találta magát Sherlockkal.

A barátom ránézett, és széttárta a karját.

– Mondhatom, hogy sajnálom, ha ezt kívánja – felelte. – Vagy azt is, hogy kétes kalandra vállalkoztunk, amint ön is mondta az előbb, csakhogy...

– Csakhogy? – biztatta Horatio.

– Valójában az a legfőbb mondanivalóm, hogy soha, semmilyen okból nem tenném ki veszélynek Irene kisasszonyt.

– Maga szerint két gyereknek egyedül szaladgálni Londonban nem elég veszélyes, fiatalember?

– Lehet, hogy kétkedéssel fogadja, amit most mondok, Nelson úr, és meg is tudom érteni, de higgye el, London igen civilizált város. Így hát London utcáin futkározni véleményem szerint semmivel sem veszélyesebb, mint a bolygó bár mely más pontján.

– Azt ajánlom, ne fölényeskedjen velem, Holmes úr! – vágott vissza Nelson úr, aki egyben bizonyosságát adta, hogy tökéletesen emlékszik a barátom nevére. Nem először fordult meg a fejében a gondolat, hogy Horatio sokkal, de sokkal jobban ismer, mint a szülcim.

– Nem fölényeskedem – felelt Holmes. – Azért rohantunk el Irene-nal, mert nagyon rossz hírt kaptunk. Úgy tűnik, Arsène Lupin barátunk apja bajba került. Komoly bajba.

– Értem – felelte elgondolkodva Nelson úr.

– Esküszöm, így van, Horatio! – crösztettem meg sietve. – A lehető leghamarabb fel kell keresnünk Arsène-t. Csakis ezért próbáltunk észrevétlenül elosonni.

– Én pedig becsületszavamat adom – tette hozzá Sherlock –, hogy személyesen ügyelek Irene kisasszony testi épségére, és gondoskodom róla, hogy ne essen baja.

– Becsületszavát adja, Holmes úr? Nem lesz könnyű betartani az ígéretét... – Úgy tetszett, Nelson úr nem veszi túlságosan komolyan Sherlock szavait. Nekem ekkorra már minden idegszálam pattanásig feszült, akár a hegedű húrjai, és felkészültem a legrosszabbra.

– Nincs több érvem, amivel meggyőzhetném, Nelson úr. De eliheti, hogy az imént csak a tiszta igazat mondtuk – felelte erre Sherlock, aki úgy állt ott Nelson úr előtt, mint egy felnőtt.

Csaknem egyforma magasak voltak, de Sherlock jóval soványabb, csontosabb, és egy pillanatra az volt az érzésem, hogy Nelson úr akár egyetlen pöccintéssel el tudná pöckölni.

De nem ez történt. Horatio mozdulatlanul állt egy darabig, aztán egész egyszerűen a barátom felé nyújtotta a kezét.

– Rendben, Holmes úr. Lehet, hogy örült vagyok, de úgy döntöttem, megbízom magában. Remélem, nem kell majd megbánnom.

Sherlocknak felcsillant a szeme, és jó erősen megszorította a főkomornyik kezét.

– Ön nem örült, Nelson úr, hanem olyan ember, aki mélységesen hisz a barátság erejében – mondta.

Jómagam csak bizonytalanul érzékeltem valamit Horatio viselkedésében, Sherlock viszont azonnal rátapintott az érzékeny pontra: a barátságról volt szó. Láttam is a Horatio arcán tükröződő csodálkozást. Nyilván azon töprengett, hogyan tudott ez a vékony arcú, furcsa fiú így olvasni a lelkeben. A mi jóságos főkomornyikunk – tudtán kívül – az első egyike volt, aki megtapasztalhatta Sherlock Holmes különleges elemzőképességét.

Nelson úr a fejét csóválta, mintha el akarná űzni ezt a furcsa érzést, aztán maga is elmosolyodott, és előrébb lépett, hogy barátságosan megveregesse Sherlock vállát. Mintha még oda is sügött volna valamit.

– Mit mondott neked? – kérdeztem a barátomat, miután elbúcsúztunk Horatiótól, és végre elindultunk Lupin szállása, az Old Bell Hotel felé.

– Semmit – füllentette Sherlock.

**A nagyszerű
első kötet is
kapható!**